

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk (przewodniczący)
SSN Małgorzata Bednarek (sprawozdawca)
SSN Ryszard Witkowski

w sprawie A. C.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 20 września 2023 r.
zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego z 27 marca 2023 r.,
sygn. III KO 12/23 odmawiające - na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. -
przyjęcia osobistego wniosku A. C.
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 11 stycznia 2018 r., II AKa 180/17,
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim
z 6 lipca 2017 r., sygn. II K 156/15
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Pismem z 8 lutego 2023 r. skazany A. C. złożył kolejny wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 11 stycznia 2018 r., sygn. akt II AKa 180/17, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z 6 lipca 2017 r., sygn. akt II K 156/15. Uzasadniając złożony wniosek skazany wskazał, że posiada szereg faktów, okoliczności, dowodów nieznanych wcześniej wymiarowi

sprawiedliwości, takich jak cała księgowość, dokumenty firmy świadczące o jego niewinności.

Sąd Najwyższy, postanowieniem z 27 marca 2023 r., sygn. akt III KO 12/23, wydanym na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia przedmiotowego wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

W osobistym zażaleniu skazany zarzucił zaskarżonemu postanowieniu naruszenie prawa procesowego a to art. 410 k.p.k., która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez pominięcie przy ocenie materiału dowodowego jakim jest kompletna księgowość jego legalnych firm a także błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegających na błędnym uznaniu, że jego wniosek o wznowienie postępowania jest oczywiście bezzasadny.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o rozpoznanie jego wniosku o wznowienie postępowania, gdyż - jego zdaniem - zawiera on logiczne, merytoryczne, niepodważalne dowody świadczące wprost o tym, iż jest on osobą niewinną a dotychczasowe rozstrzygnięcie było błędne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesione zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Pomimo sformułowania pod adresem zaskarżonego postanowienia formalnych zarzutów skazany nie odniósł się merytorycznie do stanowiska zaprezentowanego w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia dążąc w sferze argumentacji do wykazania jedynie słuszności swoich ocen co do zasadności wniosku - co nie jest wystarczające do uwzględnienia wniesionego środka zaskarżenia. Sąd Najwyższy bowiem w zaskarżonym postanowieniu trafnie przyjął, że wniosek skazanego A. C. nie wskazuje na istnienie nowych faktów i dowodów uzasadniających wznowienie postępowania, a sam skarżący nie dostrzegł, iż przesłanka określona w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. dotyczy sytuacji, w których po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody, nieznane nie tylko sądowi, ale również stronom, wskazujące np. na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa. Żalący nie dostrzegł również, że ciężar dowodowy - jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy orzekający w I instancji - spoczywa na tym, kto występuje z tego rodzaju wnioskiem. Nie jest zatem wystarczające powołanie się na rzekomo posiadane dokumenty - co trafnie zauważył Sąd Najwyższy w zaskarżonym

postanowienia. Podkreślić również należy, że to właśnie stwierdzenie braku elementu obiektywnej nowości wskazywanych przez skazanego dowodów stanowiło postawę do wydania zaskarżonego rozstrzygnięcia, a skazany nie wykazał błędności stanowiska Sądu Najwyższego w tym zakresie, wyrażając jedynie subiektywne stanowisko i własną ocenę sposobu i trybu prowadzenia postępowania. Zarówno kolejny wniosek, jak i zażalenie wniesione w omawianej sprawie nie pozostaje w istocie w związku z prawnymi podstawami wznowienia postępowania, pomimo, że w sposób jasny i klarowny zostały one wyjaśnione w zaskarżonym orzeczeniu.

Odnosnie zasygnalizowanej przez skazanego w uzasadnieniu zażalenia konieczności wyznaczenia obrońcy z urzędu, to faktem jest, że przyjmuje się, że instytucja obrony obligatoryjnej rozciąga się także na postępowanie po uprawomocnieniu się orzeczenia, w tym postępowanie wznowieniowe (zob. *postanowienie Sadu Najwyższego z dnia 9 września 2009 r., V KZ 52/09. OSNKW 2010/2/18, LEX nr 522871*), jednakże jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w postanowieniu z 13 września 2023 r., sygn. I KZ 32/23, nie budzi wątpliwości to, że instytucja opisana w art. 545 § 3 k.p.k. umożliwia odmowę przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania bez uprzedniego wyznaczania obrońcy z urzędu, jeżeli wnioskodawca w swojej inicjatywie nie powołuje się w ogóle na okoliczności, które mogą być rozpatrywane jako powody wznowienia. Wyznaczenie obrońcy w celu sporządzenia zażalenia byłoby zaprzeczeniem celu instytucji z art. 545 § 3 k.p.k. Stwarza ona bowiem możliwość odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie bez konieczności uzupełniania jego braków formalnych, czyli też bez konieczności wyznaczania obrońcy z urzędu *wówczas*, gdy z wniosku skazanego w sposób oczywisty wynika brak podstaw do wznowienia postępowania sądowego (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2021 r.: I KZ 7/21, LEX nr 3147724*).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej.

[SOP]

[ms]

